

Man gik dernæst til:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsyng (vedrørende den offentlige skolebespisning).

(Første behandling findes i tidenden sp. 624; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 1669).

Udenfor betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, de stillede ændringsforslag og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under eet.

Ordføreren (Astrid Skjoldbo): Udvalget har afholdt to møder og har haft samråd med socialministeren. Som det vil fremgå af udvalgets betænkning, har det desværre ikke været muligt at opnå enighed om det lovforslag, som den højtærede socialminister fremsatte i det høje ting den 1. marts. Det er dog lykkedes at opnå enighed om et ændringsforslag, der går ud på at forlænge loven med gyldighed til 31. marts 1951.

På mit partis vegne må jeg beklage, at der ikke mere er enighed om det principielle standpunkt, at skolebespisningen bør være en socialhygiejnisk foranstaltning, der gælder alle børn uanset forældrenes kår. Jeg har svært ved at tænke mig den mulighed, at vi skal vende tilbage til den form, vi tidligere havde, hvorved vi sætter skel mellem børn, og hvorved skolebespisningen bliver en slags social hjælp.

Jeg må dog udtrykke min glæde over, at udvalgsflertallet indstiller lovforslaget til vedtagelse med de af den højtærede socialminister stillede ændringsforslag.

Jeg anbefaler lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

Socialministeren (Strøm): Jeg vil gerne takke udvalgets flertal for den tilslutning, der er givet til de ændringsforslag, jeg har stillet.

I udtalelsen i betænkningen fra det konservative folkepartis mindretal siges der:

„Det er under lovens behandling oplyst, at den for det kommende finansår vil belaste det offentlige med en udgift på ca. 40 mill. kr. . . .“

Jeg tror, det må bero på en fejltagelse. Jeg har oplyst, at man regner med, at skolebespisningen vil koste en 10—12 mill. kr. om året, og under hensyn hertil er det, vi har stillet forslag om, at der af udligningsfonden skal stilles 4 mill. kr. til rådighed,

så at kommunerne kan få ca. 1/3 af deres udgifter dækket. Disse oplysninger har jeg gerne villet give, og jeg tror, det konservative mindretal må erkende, at det var sådan, jeg udtalte mig.

Jeg takker udvalgets flertal for den velvillige tilslutning.

Esther Malling Pedersen: Da mit parti må tage afstand fra dette lovforslag, vil jeg gerne med et par ord motivere hvorfor.

Der er jo sket, og der sker stadig i vore dage en forskydning i forholdet mellem den enkelte borger og samfundet i retning af, at flere og flere af de opgaver, som tidligere naturligt og selvfølgelig påhvilede den enkelte, nu lægges over på det offentlige. Meget af det er en følge af den udvikling, vi er inde i, og kan næppe være anderledes. Meget af det er også rigtigt, sådan som forholdene er, men det må alligevel stadig være en pligt at sortere opgaverne og i hvert enkelt tilfælde spørge, om det nu er nødvendigt at foretage denne flytning fra den enkelte ud til det offentlige, og om det må anses for at være forsvarligt at pålægge det offentlige de udgifter, som er forbundet med opgavernes løsning.

Efter venstres opfattelse er den offentlige skolebespisning, sådan som den nu har taget form, ikke en af de opgaver, det er nødvendigt at flytte fra den enkelte til det offentlige, og når man ser den voldsomme stigning i udgifterne, er det heller ikke anbefalelsesværdigt at pålægge det offentlige så store udgifter. Her er jo ikke mere tale om at hjælpe børn fra dårligt stillede og mindre bemidlede hjem til et måltid god og nærende mad, men der er under den form, som skolebespisningen nu har fået, tale om at give alle børn det, som man kalder gode spisevaner, og efter venstres syn på hjemmene og den placering, de rettelig bør have som samfundsfaktor af stor betydning, må dette afgjort være deres sag.

Det andet formål er at slette skellene mellem børnene. Det er et stort og meget betydningsfuldt mål, som vi alle må være med til at arbejde med på at nå, men jeg tror for mit vedkommende, at der her må graves dybere end til det, som en ensrettet madpakke kan udvirke.

Ud fra dette syn på skolebespisningen kan vi fra venstres side ikke anerkende den som en landsomfattende fælles samfundsopgave, og vi kan derfor heller ikke erkende det berettigede i at tage det statstilskud, som foreslås i lovforslaget, af den fælleskommunale udligningsfond.